Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 76

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz! Fiyatı 250 000 *Temmuz 2003

Kölelik yasasına imza atmayacağız!

Sıfır zam artışını ve sefalet ücretini kabul etmeyeceğiz!

Kölelik yasasına ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye!

Kölelik yasası birçok işyerinde uygulanmaya başlandı. Ödünç verilmek ya da alınıp-satılmak, durup dinlenmeden çarklar arasında ezilmek ne anlama gelmektedir, birlikte göreceğiz. Makinenin basit bir dişlisi olmayı iliklerimizde hissedeceğiz. Çocuklarımızın açlık çığlığını daha fazla duyacağız. İşçi simsarlarının kapılarında iş dilenme "özgürlüğü"nü tadacağız. Özelleştirmelerle kapı önüne konan arkadaşlarımızın da katılımıyla, işsizler ordusunun büyümesine tanık olacağız. İşsizlik korkusunu daha beter yaşayacağız. Kamu kuruluşlarını yağmalayan tekellerin zam yapma keyfiyetine bağlı olarak, sefaleti daha derin yaşayacağız...

AYİEP Girişimi olarak en başından beri özelleştirme saldırısına ve kölelik yasasına karşı mücadele içinde olduk. Bu saldırıların ne anlama geldiğini, sınıfımıza, tüm emekçi halka ve ezilenlere neler kaybettireceğini anlatmaya çalıştık. Saldırıları püskürtmek için örgütlenmek ve harekete geçmek için uğraştık. Tepkilerimizi çeşitli eylemlerle ortaya koyduk. Lakin işçi sınıfının henüz örgütlü, dolayısıyla bir şeyler yapma olanağı herkesten fazla olan kesimi, sendika bürokrasisinin barikatını aşamadı. Sermaye düzeninin bilinçlerde yarattığı korku ve yılgınlık perdesi yırtılamadı.

Patronlar, sendika ağaları ve AKP hükümeti ile elele verip saldırılarını pervasızca sürdürüyorlar. Bu saldırıları püskürtmenin tek yolu, dün olduğu gibi, bugün de işçi sınıfı ve emekçilerin topyekûn seferberliğinden, birleşik-militan mücadelesinden geçiyor.

Şimdi bütün işçi arkadaşlar kendilerine şu soruları sormalı, "Sermaye saldırılarını neden bu denli kolay hayata geçiriyor? Ben bir işçi olarak, sınıfımın bana bıraktığı mirasa sahip çıktım mı? Bu mirası daha da büyüterek çocuklarıma bırakmak için ne yaptım? Kölelik koşullarıyla yüzyüze gelecek yeni nesillere ne diyeceğim?"

Patronlar kölelik yasasını imzalatmaya çalışıyorlar

Cevap ortada arkadaşlar, patronlar kölelik yasasını çıkarttırdılar. Şimdi de getirip tek tek imzalatmaya çalışıyorlar. Böylece bizi her türlü uygulamaya daha baştan mahkum etmek istiyorlar. Yasada işçinin rızası alınmadan uygulanmayacak maddeleri de uygulamaya sokmak istiyorlar. Eğer imzalarsak, patronlar buna dayanarak o maddeleri aleyhimize işletecekler. Örneğin patron, rızamız olmadan bizleri bir başka patrona ödünç verebilecek. Karşı çıktığımızda ise, "sen zaten imza vermiştin, rıza göstermiştin" diyebilecek. Yani bu kan emiciler suskunluğumuzdan, örgütsüzlüğümüzden faydalanarak, kölelik yasasında açık bırakılan maddeleri de kendi lehlerine çevirmek niyetindeler.

Patronların amacı, elimizi kolumuzu bağlamaktır. Kölelik yasasına karşı sesimizin soluğumuzun çıkmasını bu imza ile engellemek sevdasındalar. Korkuları, uygulamalar başlayınca yasadan habersiz işçilerin göstereceği tepkiden kaynaklanmaktadır. Akıllarınca,

kölece çalışma koşullarına karşı yükselecek muhalefeti önden engellemek, tepkileri dizginlemek istiyorlar.

Bu saldırıya karşı ne yapacağız, nasıl hareket edeceğiz? Pratikte alacağımız tutum, iş başvurusu yaparken ya da çalışırken önümüze konulan kölelik yasasını imzalamamaktır. Bunu bireysel bir tutum olarak değil bir sınıf tavrı olarak ortaya koymalı, haberi olmayan arkadaşları haberdar etmeliyiz. Daha da önemlisi kölelik yasası imzalanmak için önümüze konulmadan, tüm işçilerle bu noktada tutumumuzu ortaklaştırmalıyız.

Kölelik yasasının meclisten geçip onaylanması herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. Asıl mücadele şimdi başlıyor. Yapılacak çok iş var. Eğer patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkıp haklarımızı korumak için mücadele edersek, bu yasa sadece değersiz bir kağıt parçası olarak kalır. Patronların hevesi de kursaklarında... Bunun için şimdiden zorlu, uzun soluklu bir mücadeleye hazırlanmalıyız. Bugün bizler 10-12 saat çalışıp sefalet ücretlerine talim ederken, Fransa ve Almanya'daki sınıf kardeşlerimiz "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası" ve daha iyi yaşam koşulları için dişe diş bir mücadele veriyorlar. Patronlara ecel terleri döktürüyorlar. Bizim yapmamız gereken de budur. Bunu ise kendi gücümüze güvenerek, örgütlenerek başaracağız. Bunun bir adımı olarak;

* Kölelik yasasına karşı mücadele komiteleri oluşturalım. Patronların karşısına tek tek bireyler olarak değil, kenetlenmiş bir sınıf olarak çıkalım.

* Kölelik yasasının altına imza atmayalım. İmza atmadıkları için işten çıkarılan arkadaşlarımıza sahip çıkalım.

Geleceğimizi, alınterimizi, onurumuzu korumanın başkaca bir yolu yoktur.

6. ay zamları için patronların karşısına toplu olarak çıkalım

Örgütlü işçiler kazanır!

Temmuz, biz işçiler için zam ayıdır. Hepimiz, acaba patron ne kadar zam yapacak diye merak ediyoruz.

Aldığımız ücretler her gün daha da eriyip gidiyor. Bir gün ekmeğe, şekere, çaya, başka bir gün suya, elektriğe ya da sigaraya zam geliyor. Her zam bizim ücretlerimizden alıp götürüyor. Adeta dünyamız kararıyor, ayın sonunu nasıl getireceğimizi bilemiyoruz.

Kimimiz metalde, kimimiz plastikte, kimimiz de tekstilde çalışıyoruz. Sabahın köründe işe gidiyoruz, neredeyse güneşi hiç görmeden günde 10-12 saat çalışıyoruz. Sigortamız, sendikamız yok, yoğun mesailerden bunalıyoruz. Çalıştığımız ortamlar toz duman içinde, çalışma koşullarımız çok ağır. Tüm bunların karşılığında ise aldığımız parayla karnımızı bile doyuramıyoruz. Açlık ve yoksulluk içinde yaşıyoruz.

Oysa patronlar bizim köleler gibi çalışmamız sayesinde servetlerine servet ekliyorlar. En iyi evlerde oturuyorlar, en lüks arabalarla gezip tozuyorlar. Sürekli olarak işlerini büyütüyorlar. Fabrikalarına yeni fabrikalar ekliyorlar. Nereden geliyor bu değirmenin suyu. Hani kriz vardı?

Bunların hepsi birer balon, birer bahane. Zam dönemi geldi mi başlar bahaneler. Kriz var, fazla ücret veremeyiz, verirsek de iflas ederiz derler. Bu fabrika hepimizin diyerek bizlerden fedakarlık yapmamızı isterler.

Bu dönemde de aynı şeyler yapılacak. İşçi düşmanı AKP hükümeti memurlara yüzde 5 zam yapacağını söylüyor. Kamu işçilerin reva gördükleri ise sıfır zam. Evet, yanlış duymadınız sıfır zam. Yani hükümet kamuda çalışan işçilere bir kuruş ücret artışı yapmayacağım diyor. Bunu duyan patronlar hükümetin gerisinde kalırlar mı? Pek çok patron bu dönem zam yapmayacak. Soranlara da, "hükümet bile işçisinin ücretlerini arttıramıyor, biz nasıl arttıralım" diyor?

Peki biz ne yapıyoruz. Çalıştığımız fabrikalarda yeni zammı ancak Temmuz ayı maaşını aldığımızda öğreniyoruz. Hayal kırıklığına uğrayınca da kızmaktan, küfretmekten başka bir şey yapmıyoruz. Kimimiz gidip patronla ya da müdürle birebir görüşüyoruz, üç kuruş daha fazla zam kopartmaya çalışıyoruz. Ama patrondan nutuk dinleyip yerimize oturuyoruz. Zammı beğenmeyen kimi arkadaşlarımız da işi bırakıp gidiyor. Ama çoğunlukla yapılan zamma çaresiz razı oluyoruz.

Arkadaşlar, kardeşler gelin bu zam dönemi de öncekiler gibi olmasın. Elimiz kolumuz bağlı beklemeyelim. Patronların insafına sığınmayalım. Zamları patronlar değil bizler belirleyelim. İşverenlerden insanca yaşamaya yetecek bir ücret talep edelim. Bu bizim en doğal hakkımız.

Tek tek değil, patronun karşısına toplu şekilde çıkalım. Bunun için bütün arkadaşlarımızla oturup konuşalım. Ne kadar zam isteyeceğimizi belirleyelim. Toplu görüşme komiteleri kuralım. İki-üç arkadaşı temsilci seçip patrona gönderelim. Hepimiz adına onlar konuşsunlar, istediğimiz ücreti patrona söylesinler, bizim adımıza pazarlık yapsınlar. Patron istediğimiz ücreti vermediğinde ise kararlı davranalım, üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyelim. İş yavaşlatalım ya da durduralım.

Unutmayalım, gücümüzü birleştirip birlikte hareket ettiğimizde kazanan biz olacağız.

Sefalete, sefalet ücretlerine hayır!
İnsanca yaşamaya yeterli ücret!

Sorunlar, sorumlular ve görevlerimiz...

Şu son yılın toplam bilançosuna kabaca bakıldığında işçi sınıfının, emekçilerin, tarım emekçilerinin, gençliğin karşı karşıya kaldığı ekonomik ve sosyal saldırıların nedenini anlamak zor değil. Olayların izlediği seyir yaklaşan sonu tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Yıllardır değişmeyen ve her adımı yeni bir işsizlik, yeni bir talan olan özelleştirmeler neredeyse final aşamasında. Ülkemizin kârlı ve en köklü kamu işletmeleri (TÜPRAŞ, PETKİM, TEKEL, TELEKOM vb.) hurda fiyatına satılıyor.

Sorunlar artarak devam etmektedir

Daha önce "özelleşecek, güzelleşecek" diyerek sattıkları işletmelerin sonuçları ortada. Yeni satılan ve satılacak olanları da aynı akıbet bekliyor. Özelleştirme ülke zenginliklerinin yağmalanmasıdır. Halkın sırtından yaratılan değerlerin tekellere peşkeş çekilmesidir. Özelleştirme işçi tensikatıdır, örgütsüzleştirme ve taşeronlaştırmadır. İşçilerin tüm haklardan mahrum bırakılarak kölelik koşullarında çalıştırılmasıdır. Sonuçlarından tüm emekçi ve ezilenlerin etkilendiği bir saldırıdır. Örneğin işsizliğin ve örgütsüzlüğün artması ile patronlar işçilere istedikleri koşulları dayatmaktadırlar. Topluma yansıyan bir diğer sonuç ise, herbir ürünü daha pahalıya satın almaktır. Çünkü tekeller ürün fiyatlarını istedikleri gibi belirleme özgürlüğü elde ederler. Özelleştirme bütün bu yönleriyle sınıfın olduğu kadar, tüm emekçi ve ezilen halkın da temel sorunudur.

Çalışanlar açısından diğer bir temel sorun, sermayenin emriyle hükümetin çıkardığı yeni iş yasasıdır. Bu kölelik yasası sayesinde patronlar tüm yasal yükümlülüklerinden kurtulduğu gibi iş hayatını da çıkarlarına göre düzenleme imkanına kavuştular. Özelleştirmede olduğu gibi kölelik yasasının faturasını da toplumun büyük bir çoğunluğu ödeyecektir. Kamu çalışanları da aynı sorunlarla karşı karşıyadır. Kamu emekçileri için düşünülen saldırı, "Kamu personel rejimi yasası" adıyla uygulanacaktır. Bunun bir yanı çalışanların tasfiye edilmesi, işinden atılmasıdır. Diğer yanı ise yerel yönetimler yasası ile beraber çalışanların bireysel sözleşmeli yapılmasıdır. 657 sayılı yasanın kaldırılmak istenmesindeki neden de budur.

Saldırının sorumlusu sermaye iktidarıdır

Bunca saldırının sorumluları kim acaba? Elbette ki tekelci sermaye, hükümet, İMF, sendika bürokrasisi vs. Bu haince saldırıların, çalışanları köle yapma çabalarının baş sorumluları onlardır. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok, onlar yapmaları gerekenleri yapıyorlar. Asıl görevleri bu saldırıları hayata geçirmektir.

Suçun büyüğü işçilerde

Ya işçiler olarak biz ne yapıyoruz? Yapmamız gerekenleri yapıyor muyuz gerçekten? Ya da yaptık mı şimdiye dek? Şimdi bir düşünelim, bu hale düşürülmemizde hiç mi payımız yok? Bence suçun en büyüğü bizde. Her işçi direnişine kişisel kaygı güderek uzaktan baktık. Dayanışmanın ne demek olduğunu unuttuk. Kaygımızın en büyüğü işsiz kalma korkusuydu hiç şüphesiz. Peki bu kaygı, bu suskunluk kurtaracak mı gerçekten bizi? Uyarıları hiç dikkate almadık. Oysa ne saldırılar şakadır, ne de saldıranlar ciddiyetsiz davranıyor. Tüm sorunların muhatabı biz olduğumuz halde, umursamazlığa devam ettik, halen de ediyoruz. Üstelik felaket kamu-özel ayrımı yapmadan geliyorum diye bağırıyorken...

Peki kim kurtaracak bizi? Biz kahvede, evde avarece zaman harcarken bizim adımıza birileri çıkıp da haklarımızı mı savunacak? Biliyoruz ki bu imkansız. O halde iki seçenekle karşı karşıyayız. Ya işten atılmamak için şefe, amire, ustaya, müdüre yalakalık ve yağcılık yapacağız. Yani kişiliğimizi ve onurumuzu ayaklar altına alacağız. Ya da hiçbir şey için geç değildir diyerek biraraya gelerek işyerinde, sektörde, bölgede ve nihayet ülke genelinde birleşeceğiz. Elimizi taşın altına koyacağız. Aksi halde sefaletten belimizi doğrultamayız. Sınıf kavgasını büyütmek için birleşmenin, sınıf dayanışmasını örmenin zamanıdır. Şimdi mücadele zamanıdır!

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Kartal'dan bir işçi

Karayolları Bakım Müdürlüğü Küçükyalı İşyeri Baştemsilcisi Ahmet Eren'le güncel saldırılar üzerine konuştuk...

"Önümüzdeki dönem mücadelenin sıcaklaşacağı bir süreç olacak!"

- Karayolları işçilerinin önümüzdeki dönemde karşılaşacağı saldırılar nelerdir?

Karayolları geçmişi bakımından bağımsız değil. Fakat gerçek şu ki, bugüne kadar çeşitli sebeplerle saldırının en az yaşandığı yerler. Buna rağmen en büyük tepkiyi de bugüne kadar karayolları işçileri vermiştir. Artık sıra yasal olarak karayollarına gelmiş durumda. Yerel yönetimler yasasıyla karayolları tasfiye edilecektir. Bunun haricinde köprülerin ve otoyolların satılması düşüncesi artık hayata geçecek gibi. Bakım ve muayene istasyonlarının 8 ay içinde elden çıkarılması gündeme gelmiş durumda. Buralarda çok sayıda işçi ve memur arkadaşımız çalışıyor. Bu işçilerimiz ilk başta mağdur olacaktır.

Köy hizmetlerinin durumu belli zaten. Yasa geçtiği andan itibaren çalışanlar tasfiye edilecek. Karayollarında ise Bölge Müdürlüğü kalacak deniliyor, ama bu ne anlama geliyor icraatta görülecek. Zaten yasa falan gerekmiyor bu süreçte. Karayollarında çeşitli bölgelere baktığımız zaman bir yandan karayolları işçisi, bir yandan taşeron işçisi ücretleri arasında üç kat fark olan iki işçi tipi bir arada çalıştırılıyor. İş yaygınlaşıyor işçi alınmıyor. Birçok işçi emeklilik safhasında. Şu anda karayolları işçisinin durumu her zamankinden daha kötü.

Önümüzdeki süreç mücadelenin daha sıcak olacağını gösteriyor. Çünkü işbaşındaki hükümet sermaye sınıfının ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir meclis çoğunluğuna sahip. Burjuvazi açısından ideal bir hükümet var. Hükümetin bugüne kadarki icraatları zaten ortada. Sonuçta TELEKOM, TEKEL özelleşecek, karayollarına dokunulmayacak diyemeyiz. Bizim Ankara'da çok büyük bir atölyemiz vardı. Satıldığını öğrenmiş durumdayız. Bunun peşinden tam bir tasfiyenin geleceği açık.

- Yerel yönetimler yasası ile geniş bir tasfiye yaşanacak. Bir madde ile işçiler yeni işverene devrediliyor. Koşullarda anlaşma olursa işçilerin yeni işverenlerle sözleşme imzalaması gerekiyor. Buradan bakınca sendikaların durumu nedir? Bu saldırıyı karşılayacak politikalar neler olmalı?

Şimdi burada tek tek sendikacıları zikretmek boşunadır. Toptan sendikacıların tamamına baktığımızda, Türk-İş, DİSK, Hak-İş konfederasyonlarının hepsine aşağıdan yukarıya doğru bir gözattığımızda, bunların özelleştirmelerin karşısına bir şey koyma gibi niyetlerinin olmadığını görüyoruz. Onların derdi altlarındaki koltuğu, maaşlarını kaybetmemektir. Şu andaki sendikacılardan bir şey beklemek mucize olacaktır. Onların saldırılara karşı işçi sınıfının barikatını kurmak gibi bir niyetleri bulunmuyor. Onlar sadece eylemlerde bağırmak ve hava boşalttırmak amacındalar. Bugün için tüm amaçları günü kurtarmak hedefli. İşçi sınıfının bugünkü durumunda, mücadeleci bir sendikal anlayış beklemek yanlış olur. Mevcut sendikal anlayışların da zaten böyle bir niyetleri olmadığı açık.

Yıllardan beri devrimci-demokrat işçiler bir işyerinde mevzi kazanım elde edelim diye düşünmediler. Devamlı "şu-bu sendikacı d a umut var" deyip onun bunun peşine takılınıp duruldu. Süreç kaybedildi, zaman kaybedildi. İşçiler fiziken eridi. Öncü işçiler işten atıldı, emekli oldu gitti. Asıl sorun ne istediğimizi bilmememizde yatıyor. Biz bu ülkede ne istiyoruz, sınıf iktidarı istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Benim dünya görüşümü Salih Kılıç falan belirleyecek değil. Biz kendi hedefimizi ve ne istediğimizi düşünmek zorundayız. Yüzbinlerce işçi yıkım yaşadı. Onbinlercesi işinden oldu. Sadece çok az bir kısmı, 1000-2000 kişilik bir kısmı ancak işine geri dönebildi. O da Rahşan Ecevit'in seçim yatırımı oldu. Onlar da yalvar yakar girebildi.

Bundan sonra Yerel Yönetimler Yasası ile zaten devredilen işyerinin işçileri, yeni işverenle sözleşme imzalayacak, öyle çalışacak. Şimdi burada komik bir durum var. Yani önce işten atılacaklar. İşten atılan işçiyi işveren çalıştırmak zorunda değil. Çalıştırsa da kendi şartları ile çalıştıracak. Bu da kamu işçi ve memurlarının toplu olarak işten atılması demek oluyor. Reform yapıyoruz diye yüzbinlerce işçiyi işten atacaklar ve

işyerlerini özel sektör veya belediyelere devrederek BİT (Belediye İktisadi Teşekkülleri) durumuna getirecekler. Belediye demek, zaten taşeron ve müteahhit demektir.

- Peki bugün işçiler bu saldırıların bilincinde mi?

Bilincinde, ama insanlarda kadercilik anlayışı hakim durumda. Çünkü işçilerde yaşadıkları deneyimler sonrası güven kalmamış. Yüzlerce eylem yapıldı, fedakarlıklar yapıldı ama bir sonuç alamadılar. Bu ise süreç içerisinde beraberinde çürümeyi getirdi. Yani işçilerin şu an içinde bulundukları durum hiç de iç açıcı değil.

- İşyerinde üç temsilcinin istifası yaşandı ve şu anda bir toplu sözleşme dönemindesiniz. Yani iki temsilci bulunuyor ve sizi geçici görevle 1 ay başka bir bölgeye gönderiyorlar. Bu konuda ne diyeceksiniz?

İşte bu, anlattığımız sendikacılığın bir örneğidir. Yani bir sendikacının işyeri temsilcisine sahip çıkma olayıdır. Bu olayda şunu gördük, sendikacı dik duramıyor, temsilciye sahip çıkamıyor. İşyeri temsilcisine sahip çıkamayan sendikacının da haliyle sınıfa sahip çıkmasını beklemek hayal olur. Hep beraber bir komedi oynanmakta. Tarihsel olarak bu hep böyle olmuştur. Yapılan, öncü-mücadeleci işçileri diğer işçilerden koparmak, diğer işçileri kendi geri konumlarında tutmaktır. Burada devrimci işçilerde de büyük bir hata var. Yıllardır kendilerini bu adamların peşine takıp, bu adamlardan umut beklediler. Bunlardan işçi sınıfının kendisi zararlı çıktı. Sınıf kendi politikalarını hayata geçirip, kendi sınıfsal çıkarları için siyasal mücadele vermediği sürece, birileri onu peşine takacaktır.

Dudullu OSB'den bir Çelik-İş temsilcisi ile konuştuk...

"Suçu biraz da kendimizde arayalım"

- AKP hükümetinin çıkardığı yeni iş yasası konusunda düşünceni öğrenebilir miyiz?

Yeni iş yasası genelde çalışanlar aleyhine olmuştur. Esnek üretim, zorunlu çalıştırma, telafi çalışması, kıdem tazminatı hakkının kaldırılması, ödünç işçi, taşeronlaşmanın yasal hale getirilmesi vb. çalışanlara çok şey kaybettirecek.

- Bu yasanın çıkmasına karşı sendikanız Çelik-İş neler yaptı?

Türkiye genelinde Ankara'da toplanarak "Kölelik yasasına hayır" mitingi düzenlendi. Sendika başkanları sürekli meclis önünde yatıp kalktılar. Bu yapılanlar yeterli değil tabii ki. Burada suçu biraz da kendimizde arayalım. Mesela Ankara eylemine sendikadan fazlasıyla araba verdiler. Ama arkadaşlarımız bu konuda fazlasıyla duyarsız kalmıştır. Fabrikada kısım kısım bu yasayla ilgili bilgilendirme toplantıları yaptık.

Ürosan'da yaşadığımız sıkıntılar

Benim çalıştığım fabrika büro sistemleri yani masa, koltuk gibi büroya gerekli mobilyalar üretir. Bu ürünleri üretmek için fabrikamızda dört kısım var: Masa ve mobilya; koltukların çelik iskeletinin yapıldığı kısım, yani demirhane; koltukların sünger dökümünün yapıldığı yer; koltuk kaplama ve montaj kısmı.

Bu fabrikada 10 yıldır çalışıyorum. Fabrikamız daha önce karşı yakadaydı. 5 yıla yakın zamandır Samandıra'da bulunuyor. Çalışma yaşamım boyunca ilk defa burada temsilci oldum. Temsilci olmayı, işçilerin sorunlarıyla daha yakından ilgilenmek için istedim. Çünkü diğer temsilciler sorunlarımızla gerektiği gibi ilgilenmiyorlardı. İşçiler öyle bir baskı altına alınmış ki, en ufak sorununu temsilciye söylemeye çekiniyor. Temsilci olduğum 9 ay boyunca 50 arkadaşımız işten çıkarıldı. Bunların çoğu 6 aylığına sözleşmeli çalışan işçiler. Geçtiğimiz günlerde işyerinde bir kağıt asılarak şöyle bir duyuru yapıldı, "Kendi isteğiyle çıkmak isteyen varsa kıdem ve ihbar tazminatı verilecek". 7 arkadaşımız (bunların ikisi emekli) kendi isteğiyle işten çıktı. Arkadaşlarımızın çoğu işten çıkarılma korkusu içinde. Çünkü patronun yalakaları en küçük bir sorunda hemen işten çıkarma tehdidi savuruyor.

İşçi arkadaşlarımın sıkıntılarını ayrı ayrı anlatmam mümkün değil. Yalnız genel olarak şöyle bir örnek verebilirim. Çalışanlar arasında birileri var ki, kendilerinin hiçbir mesleği yok ama mesleği olan bir arkadaşın maaşının iki mislini alıyorlar. Buna benzer sorunlarımız çok denebilir. Çalışan işçiler öyle bir baskı altına alınmışlar ki, sorunlarını temsilcilerine bile söyleyemiyorlar. Sendikaya güvensizlik, işini kaybetme korkusu ve yanı başındaki arkadaşına güvenmemek bunun başlıca nedenleridir.

Diğer bir neden de yaşadığımız sistemdir. Ülkemizdeki sistem üç ilke üzerine kurulmuş, ucuz emek, değersiz para, baskıcı sistem yani emek üzerindeki baskı. Bu sisteme göre insanlar kurnazlık ve hileye başvururlar. Yalancılık, talancılık ve dolandırıcılık en başta gelir. Bu yoldan kurtulmanın tek çözümü toplumumuzun bakışaçısını değiştirmektir. Bunun için çaba harcayan arkadaşlara başarılar dilerim.

Ürosan Mobilya 2. Temsilcisi İsmail Gür

Sermayeyi geriletmenin tek yolu militan sınıf eylemleridir

İşçileri patronun kölesi haline getiren yeni iş yasası, sermayenin coşkusu, işçi sınıfının suskunluğu içerisinde büyük bir hızla meclisten geçirildi. Bu yasalar bir yıldır yoğun olarak gündemdeyken yasanın meclisten geçmesini seyreden sendika ağaları son olarak "Cumhurbaşkanı veto edip meclise geri gönderecektir" avuntusuna sığındılar. Ancak beklenen olmadı, cumhurbaşkanı yasayı onayladı. Ağaların tüm avuntuları ve ham hayalleri bir anda suya düştü. Kendilerince büyük bir "şok" yaşadılar. Artık deniz bitmişti. Aylardır işçileri veto avuntusuyla oyalayıp duruyorlardı. Ellerindeki bu kıymetli malzemenin kaybolması onları gerçekten şok ediverdi.

Sendika ağalarının işi gürleyip de yağmamaktır

Sendika ağaları yasaların ne anlama geldiğini zaten çok iyi biliyorlar. Çünkü "bilim kurulu" soytarılığında onlar da vardı. Yasaları da bilim kurulu hazırladığına göre "bizi kandırdılar" diyemezler herhalde. Belki de şok geçirmelerinin nedeni, işçileri oyalamak için yeni bir yol bulamamalarıdır. Şimdi de mitinglerde, basın açıklamalarında laf olsun diye esip gürlüyorlar. Gürlüyorlar ama şimdiye kadar tek bir damla yağamadılar.

Kuru gürültü çıkarttıkları konu sadece kölelik yasası değil. Gürleyip de yağmamak, sendika ağalarının yaşam felsefesidir. Şu anda ciddi saldırılardan biri olan özelleştirme hız kazandı. İş işten geçmiş, satılan satılmış, bizim ağalar halen "gerekirse genel grev yaparız" diyorlar. İyi de be kardeşim bu saatten sonra laf ebeliği yapmak ne işe yarar? Esip gürlemek ne iş yasasını ortadan kaldırır ne de satılan işletmeleri geri getirir.

Bu andan itibaren işe yarayacak tek şey militan sınıf eylemleridir. Bunun nasıl olacağını ise 15-16 Haziran'ın sönmeyen ateşi gösteriyor. Yıllardır yaşananlar artık şunu öğretmiştir ki, işçi ve emekçileri ne sendika ağaları, ne meclis, ne cumhurbaşkanı koruyacaktır. Hakları korumanın, insanca yaşayıp çalışmanın tek yolu, sınıfın kendi gücüyle mücadele sahnesine çıkmasıdır. Sınıfı harekete geçirmenin tek yolu da işyerlerinden, yani tabandan başlayan örgütlenme çalışmasıdır. Ancak bağımsız örgütlülüklerine kavuşmuş bir sınıf, sendika ağalarının ihanetine dur diyebilir. İşçileri köle yapmaya çalışan kan emicilerin zorbalığına, ancak sınıf bilinci ve bağımsız örgütlülüğü üzerinden yükselen militan eylemler son verebilir.

Sömürü düzeninde mücadeleden başka seçenek yoktur

Örgütlü bir sınıf yenilmezdir. Aksi halde patronların elinde şamar oğlanına dönüveririz, aynı bugünkü gibi. Halen sendikadan, meclisten bir şeyler bekleyen varsa, aldandığını çok kısa sürede anlayacaktır. Öyle uzun sürmeyecektir uyanması. Kamu Personel Rejimi ve Yerel Yönetimler Yasası kapıda bekliyor. Onlar da meclisten geçince anlayacaklardır. Olan tüm çalışanlara olacaktır.

İçine düştüğümüz-düşeceğimiz kötü şartların başlıca sorumlusu elbette sendika ağalarıdır. Ama sorumsuz davranan, mücadeleden uzak duran, "bana bir şey olmaz" diyenlerin sorumluluğu da en az sendika ağaları kadar büyüktür. Ne yazık ki böylesi işçiler azımsanmayacak kadar çok. Bu tür insanlara söylenebilecek tek şey şudur: "İşsiz kalmak yarın senin başına geldiğinde, sahip çıkacak kimseyi bulamayacaksın ve hatalarının cezasını çekeceksin. İşte o zaman kaçmakla, sorunlara sırt çevirmekle kendi mezarını kazdığını anlayacaksın".

Bu sömürü düzeninde işçinin mücadeleden başka seçeneği olabilir mi? Biz bulamadık. İkinci seçenek köleliği kabul etmektir. Kölelik kabul edilebilir bir şey olmadığı için mücadeleden başka seçenek yok diyoruz. Dolayısıyla, biz işçiler kamu-özel sektör ayırmadan biraraya gelmeli, mücadele yollarını belirlemeli ve mücadele etmeliyiz. Yıllardır süren ayrımcılık, bugün kölelik sonucuna yolaçmıştır. Hepimiz birer PETKİM, TEKEL, TÜPRAŞ, TELEKOM işçisi olmalıyız. Aksi halde sonucu tahmin etmek hiç de zor değildir. Özelleştirmeyi, köleliği yok etmenin yolu yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktır.

Kartal'dan işçiler

Ünifil'de sendikalaşma ve iş yavaşlatma eylemi...

İşten atmaları eylemle durdurduk

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal-İş'e üye olan Ünifil Elektronik'te çalışıyorum. Ünifil'de sendikalaşma girişiminin ikincisi oluyor bu. Birincisi üç sene önce kısa süren ve dağılan bir çalışma olmuştu. Üzerimizdeki baskıların artması, Ocak zammının düşük verilmesi ve servis sorununun yaşanması çoğu arkadaşta tepkiyi arttırmış, sendikalaşmanın önünü açmıştı.

Fabrikamız Fransa sermayesi olarak fason iş yapıyor. Geçen sene bahar ve yaz sonuna kadar sürekli mesai yaptırıldı bize. Nisan'da başlayan mesailer devam ediyor. Ünifil son birbuçuk yıldır işverene çok kâr getiren bir fabrika haline geldi. Fabrika büyüyüp patron kâr ettikçe, nedense bizlere verdikleri zamlar azalmaya başladı. Ünifil'de 166 işçi var. İşçilere %13'lük zam reva görülüyor. İşte bu haksızlığa karşı işçiler Nisan'da toplu bir şekilde sendikaya üye oldu. Arkadaşların çoğu genç ve bu konuda deneyimsiz. Birçoğu da ilk defa sendikaya üye oluyor.

İşveren, bildirim geldikten sonra itiraz etmemişti. Ama biz yetkiyi beklerken, patron 12 Haziran'da buji-kablo bölümünden 9 işçiyi çıkararak daha kötü koşullarla Ünivar'a devretti. Toplam 27 çalışanın olduğu bujide, geri kalanlar parça parça fasona gönderilecekti. Hepimiz işten çıkarmaları duyar duymaz sıranın bize de geleceğini anladık. Bunu çıkardıkları arkadaşlara da söylemişler. Patronun bu saldırıyı sendikalaşmayı kırmak için yaptığını anlayarak üretimi yavaşlatma eylemine başladık. Çıkarılan arkadaşlardan üçü makinelerinin başında oturarak fabrikadan çıkmadılar. Üretim bir ara 45 dakikaya yakın tamamen durdu. Vardiya amiri önce üç arkadaşımıza dışarı çıkmalarını söyleyerek onları açıkça kovdu. Sonra da toplantı yaparak işçileri işbaşına göndermeye çalıştı.

İşbaşı yaptık ama iş yavaşlatmayı sürdürdük. Ertesi gün sabah vardiyasında haber yayıldığında eylem başladı. İşbaşı yapmaya çeyrek kala girişte çoğu arkadaşın katılımıyla alkışlı protesto yapıldı. Saat 9:00'daki çay molasında çay almayarak protestoya devam edildi. Tam o sırada genel müdür fabrikaya geldi. İşçileri karşısında görünce fenalık geçirdi. İş yavaşlatma eylemi bu vardiyada saat 15:00'e kadar devam etti. Her iki vardiyada üretim aşağı yukarı %50 civarında yavaşladı. Saat 15:00'de gelen akşam vardiyası üstünü değiştikten sonra yemekhanenin önünde toplandı, alkışlı protestoya başladı. Yemekhanenin önünde eylemle alakası olmayan başka bir toplantı yapılıyordu. Alkışlı eylem toplantının etkisini dağıtmıştı. İdari personel afallayıp kalmıştı. Genel müdür İzzet Kohen "toplantı yapacak" dediler, hepimiz yukarı çıktık. "Sendikacılarla görüştüğü için gelemiyor" deyip bizi yemekhaneye indirdiler. Yapılan eylemde daha bir sonuç alınmamışken gündüz vardiyasının amiri işçileri bir an önce göndermeye çalıştı. İşçiler çıkıp üstlerini değiştirdi. Sendika Şube Başkanı Doğan Kaya konuşma yapmak için yemekhaneye geldi. Tüm işçilerin dinlediği bu konuşmada özellikle şunları vurguladı, "Artık bu işyerinde Birleşik Metal-İş örgütlü. Bundan sonra kimse kafasına göre davranmayacak. Sendika dışında böyle yapan olursa buna ne sendika ne de işçiler sahip çıkacaktır".

İşçilerin gerçekten örgütlenmesini isteyen bir sendikacı onlarla böyle konuşmaz. İşçilerin bilinçlenmesi ve birliğini pekiştirmesi için sürekli uğraşır, çaba gösterir. Ama üyesi olduğumuz sendikanın başkanının niyeti bu değildi anlaşılan. Ona rağmen Ünifil'de işten çıkarmaya karşı yapılan eylem sonuç buldu. Atılan işçilerin çıkışları dondurulduğu ve işbaşı yaptılar. İş yavaşlatma eylemi olmasaydı acaba işveren geri adım atar mıydı?

Sendikalar biz işçilerin toplu olarak örgütlenebildiği tek yerdir. Binaları bile bizlerden kesilen aidatlarla yapılmıştır. Sendikaların gerçek sahibi biz işçileriz. Buradaki yöneticiler gelip geçici ama biz kalıcıyız. Tabanda birliğimizi pekiştirerek, bilincimizi geliştirerek örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmalıyız. Sendikalarımızı ancak bu yolla gerçek birer mücadele aracı haline getirebiliriz.

Ünifil'den bir işçi

Çalışanlar arasındaki parçalanma sermayenin işine yarıyor

Ben SSK hastanesinde çalışıyorum. Çalıştığım hastanede çalışanların örgütlü olduğu sendikalar var. Aynı işyerinde değişik işlerde çalıştığımızdan farklı sendikalarda örgütlenmiş durumdayız. Örneğin çalıştığım hastanede SES, Türk Sağlık Sen, Sağlık İşçileri Sendikası gibi sendikalar var.

Bu parçalı örgütlenme modeli bizim biraraya gelmemizi ve saldırılara karşı birlikte mücadele etmemizi engellemektedir. Hemşire ve memur arkadaşlara bir saldırı olduğunda bu kolda örgütlü olan iki ayrı sendika olduğundan tepkileri de ayrı oluyor. Biz işçiler ise "onlar memur, bu saldırılar onları ilgilendiriyor" diyoruz. Bundan da şu anlaşıyor ki, iktidar bizim biraraya gelmemizi istemiyor. Biz de gelmiyoruz zaten. Yani onların istediğini yapıyoruz. Oysa saldırılara birlikte karşı çıkmamız gerekiyor. Tek çözüm, birlikte örgütlü bir güç oluşturmak. Ancak o zaman etkili oluruz.

Parçalanmanın diğer bir ayağını oluşturan taşeronlaştırma ve özelleştirmedir. Çalıştığım işyerinde önce temizlik, sonra güvenlik, şimdi de yemekhane taşeron firmalara devredildi. Bunun asıl amacı örgütlü güçleri dağıtmak ve biz çalışanları atıl duruma düşürmek. Personel resmi yasasını çıkararak binlerce çalışana "Ya sözleşmeli personel olacaksın ya da iş akdini feshederim" diyecekler.

Peki biz çalışanların bu saldırılara karşı "dur" diyecek gücümüz var mı? Var ama parçalanmış. Bu şekilde bu saldırıları karşılayamayız. Parçalanma değil birleşme, örgütsüzlük değil örgütlenme! Saldırıları ancak bu şekilde püskürtebiliriz.

SSK hastanesinden bir işçi

Birleşik Metal-İş 1 Nolu Şube Genel Kurulu'nun gösterdikleri...

Bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayış koltuğu kimseye kaptırmadı

Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube Genel Kurulu 6 Temmuz'da yapıldı. Genel Kurul'da, Genel Merkez yönetiminin destek verdiği, şubenin eski yöneticilerinden bir liste çıkarıldı. Ali Rıza İkisivri bu listenin başkan adayıydı. Mert Akışkan Gücü işyeri temsilcisi Sedat Özen ise şube başkanlığına bağımsız adaylığını koydu. Özen'i destekleyen MAG, Alumag, Lombardini ve yeni sendikalaşan Ünifil delegeleri de üst kurul delegeliğine bağımsız aday oldular.

Konuşmalarda eski şube başkanı Doğan Kaya, Genel Başkan Ziya Yılmaz ve Ali Rıza İkisivri, sendikanın izlediği uzlaşmacı-bürokratik anlayışın savunusunu yaptılar. Sorumlusu oldukları gerilemeyi, üye sayısının 2 binlerden 1200'e gerilemesini izah etmeye çalıştılar. Konuşmalarının ortak teması, ülkedeki krizler nedeniyle zor süreçlerin yaşandığı, sendikaların da bundan etkilendikleri, kendilerinin isabetli ve akılcı müdahaleleri olmasa durumun daha kötü olacağı biçimindeydi.

Muhalif delegeler ise sendikaya hakim mevcut anlayışı teşhir edip eleştiren, işçileri mücadeleci bir sendikal anlayışın örgütlenmesine çağıran konuşmalar yaptılar. Lombardini temsilcisi Levent Dinlegör ile Alumag temsilcisi Kemal Parlak, delegeleri, mücadeleci bir sendikal anlayışa sahip olduğunu söyledikleri Sedat Özen'i desteklemeye çağırdılar. Kurulda yeni örgütlenen Ünifil delegesi Arzu Yalçın da bir konuşma yaptı. Yalçın, işçiler olarak kendi örgütlülükleriyle yetinmeyeceklerini, örgütlenmeyi diğer fabrikalara yaymak için çabalayacaklarını belirtti. Alumag temsilcisi Yılmaz Külekçi ise mevcut sendikal anlayışları somut örnekler üzerinden eleştirip mahkum ettiği konuşmasında, "nasıl bir sendika, nasıl bir mücadele" sorularına yanıt veren ayrıntılı bir program sundu. Tüm delege ve işçileri bu programı sendikalara hakim kılmak için mücadele etmeye çağırdı.

Genel Kurul'a broşür haline getirilmiş bir mücadele programıyla hazırlanmış tek taraf, AYİEP Girişimi'nin desteklediği Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) idi. BDSP'li işçiler bu program çerçevesinde dar zamanda anlamlı bir çalışma

BDSP'nin Kurul'a dönük çıkarmış olduğu broşürden...

Delegeler;

Önümüzdeki kongrede işçi arkadaşlarımızdan alacağınız bir yetkiyi kullanacaksınız. Kongre sonunda yalnızca biçimsel olarak yönetimi belirlemiş olmayacak, aynı zamanda sendikanın hangi ilkeler ekseninde yönetileceğine ve nasıl bir sendikal anlayışın sendikamızda hakim olacağına karar vermiş olacaksınız. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak sizleri mücadeleci bir program ekseninde birleşmeye çağırıyoruz. Söz ve karar hakkının tabana yayıldığı, uzlaşmacı çizginin değil sınıf sendikacılığının hakim olduğu ve her türlü bürokratik yozlaşmaya karşı tabanın iradesinin esas alındığı bir sendikal örgütlenme, ancak böylesine bir program ekseninde kenetlenmekle mümkün olabilir. Sizin genel kurulda alacağınız tutum ya sendikanın eskisi gibi uzlaşmacı-bürokratik çizgi ve işleyişinin devamına yol açacak, ya da gerçek bir sınıf örgütü olarak yeniden inşasına hizmet edecektir.

Tüm metal işçilerini ve genel kurul delegelerini devrimci temellere dayalı bir mücadele programı ekseninde birleşmeye, her türlü ilkesiz-kirli ittifaktan uzak durarak ilkeli bir muhalefeti örgütlemeye çağırıyor ve kongre sürecinin işçi sınıfı açısından kazanımla sonuçlanmasını diliyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

yürüttüler. Genel Kurul'un, saldırıların yolunu düzleyen, sermaye işbirlikçisi sendikal anlayışlarla hesaplaşma platformuna çevrilmesi için çaba harcadılar. Broşür olarak hazırlanan mücadele programını örgütlü işyerlerine yaygın olarak dağıttılar. Delege ve işçilerle birebir tartışmalar yürüttüler.

Bütün bu çabalar Genel Kurul'un bir hesaplaşma ve mücadele platformuna çevrilmesine yetmedi. Bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayış tasfiye edilemedi. Sonuçta Ali Rıza İkisivri'nin başkanlığındaki liste 112 oyla seçimi kazandı. Sedat Özen ile muhalif üst kurul delege adayları 36 oy aldı. Ali Rıza İkisivri'nin listesini destekleyenlerin, muhalif delegeler tarafından verilen 6 maddelik bir önergeyi reddetmeleri ise sendikal bürokrasinin işçileri ne duruma düşürdüğünün çarpıcı bir örneğiydi. Reddedilen önerge, iş ve işçi sağlığı ile ilgili kurulların oluşturulması, şube mali harcamalarının sendika panosuna asılması, şube bülteni çıkarılması, bir grev fonunun oluşturulması, sendikacıların herhangi bir işyerinin patronuyla o işyerinin temsilcisi olmadan görüşmemesi, kölelik yasasına karşı etkin mücadelenin örülmesi gibi maddeler içeriyordu. İşte yönetim işçilere bu önerileri reddettirdi!

Bu örnek, sendikalı işçilerin bilinç bakımından ne duruma getirildiğini gösteriyor. Bu örnek, öncü işçiler olarak bu saatten itibaren sorumluluklarımıza daha büyük bir gayretle sahip çıkmamızın önemini gösteriyor. Zira işbirlikçi sendikal anlayışların işçiler üzerindeki etkinliğini kırmadan sendikalarımızı gerçek birer mücadele aracına çevirmemiz mümkün değil.

Vahşi sömürüye işçi dayanmıyor

Üretimin çoğunluğunun ihracata yönelik olduğu 700 kişilik bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Konfeksiyon bölümündeki işçilerin ücretleri 170 ile 350 milyon arasında değişiyor. Dikim bölümüne göre Triko bölümünün ücretleri daha iyi olmasına rağmen, ücret dengesizlikleri var. Fabrikanın patronu eski işçilere, kendiliğinden çekip gitmeleri için düşük ücret verirken, yeni girenleri ise 500 milyonun üzerinde maaşla çalıştırmaktadır. O da yalnızca işinde usta olan makineciler bu ücreti alıyor. Fabrikanın genel ortalaması alındığında ücretler düşüktür. Çalışma saatleri ise 14 saati buluyor. Ayrıca sıkça sabahlara kadar çalışıyoruz. Cumartesi ve Pazar günleri zorunlu çalışma dayatılıyor. Sabahlamaya kalmayan işçinin o günkü yevmiyesi de kesiliyor. İşçiler en çok yoğun mesailer ve yemeklerin çok kötü olmasından şikayetçi. Fakat diğer sorunlarda olduğu gibi bunlara da boyun eğilmektedir. Nedeni, hepimizin bildiği gibi işten atılma korkusudur.

Çalışma saatlerinin yoğunluğundan dolayı işçiler sık sık hastalanıyor. Vücut dirençleri zayıflıyor. Ayakta çalışanların bacaklarında varis ve şişme oluyor. Kadın işçiler arasında sıkça bayılmalar yaşanıyor. Fabrikada genç işçi oranı çok fazla. Okulların tatile girmesiyle birlikte küçük yaşta işçiler alınarak günde 14 saat ortalıkta koşturulmaktalar. İşveren ayrıca her gün fabrikaya gündelikçi çalışan göçmen işçiler getiriyor. Gündelikçi işçilere sigorta yapılmıyor. Bu işçiler herkesten daha çok çalıştırılıyorlar. Bazen 36 saat boyunca çalıştırıldıkları oluyor. Kadrolu olarak çalışmak isteyenlere ise ayda 180 milyon maaş verilmektedir. Kontrolcü ve ortacıların bir kısmının sigortaları olmasına rağmen 170 milyon aylıkla çalışmaktalar. Bunların dışında mevsimlik olarak çalışan işçiler de var. Yaz aylarında fabrikanın kapasitesi 1000 kişiye kadar çıkabiliyor. Sonbahar ayında siparişler azalınca işten atmalar da başlıyor.

Yoğun çalışma nedeniyle aylarca akrabalarımızı, arkadaşlarımızı görmüyoruz. Sosyal yaşamımız neredeyse yok gibi. Aynı evi paylaştığımız ailemizle diyaloğumuz gene öyle. Çoğu arkadaşımız akşamları eve sadece uyumak ve banyo yapmak için gidiyor. Ülkede neler olup bitiyor kimse haberdar değil. ABD'nin Irak'a müdahale sürecinde bütün dünyada ve Türkiye'de işçi ve emekçi eylemleri gerçekleştirilirken fabrikadaki işçiler televizyon haberlerini bile izlemekten uzak kalmış. Birçok arkadaş kölelik yasasının meclisten geçtiğini yeni yeni öğreniyor. Arkadaşlarımızın çoğu dört duvar arasında birer robot haline getirilmiş.

Patronun gözünde köpek kadar değerimiz yok!

Bu durum tamamıyla patronun uyguladığı vahşi çalışma koşullarının ürünüdür. Patron, ağır çalışma koşullarına en fazla 4-5 ay dayanılabileceğini düşünerek işten çıkarma gereği bile duymuyor. Bu öyle bir sistem ki, işçiler 4-5 ay içinde bedenen iflas ederek kendileri işten ayrılıyor. Patronun gözünde işçilerin hiçbir değeri yok. Zaten bunu "ben kapımdaki köpeğe işçiden daha çok değer veririm" sözleriyle kendisi de sıkça dile getiriyor.

İşçi arkadaşların çoğu fabrikada kalıcı olduğunu düşünmediğinden, bu sömürüye karşı bir şey yapmanın gereksiz olduğuna inanıyorlar. Oysa bizi her yerde aynı koşullar bekliyor. Çünkü kölelik yasası çıktı. Artık kendi irademiz dışında her an alınıp satılabilir, beş kuruş tazminat verilmeden kapı önüne konulabiliriz. Ya bu kölelik yasasına rağmen insan gibi yaşamak için mücadelede yerimizi alacağız ya da köleliğin daha beterine mahkum olacağız.

Dudullu OSB'den bir tekstil işçisi

Ortadoğu halkları emperyalist haydutların saldırısı altında

Irak, emperyalist işgal ve direniş

Irak Nisan ayında işgal edilmişti. Gerekçe, "Irak kitle imha silahları bulunduruyor. Saddam yönetiminin El Kaide ile bağlantıları var" şeklinde açıklanmıştı. Aradan aylar geçti. Ama ortada ne kitle imha silahı var, ne de bu silahların üretilebileceği bir tesis. El Kaide ile Irak yönetimi arasında bağlantı olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamadı. Yani Amerikalı ve İngiliz haydutlar düpedüz yalan söylediler. Amaçlarının Irak'ta Amerikan kuklası bir yönetim kurmak, ardından Irak halkına ait petrolü yağmalamak olduğu artık tüm dünyanın gözleri önüne serildi.

İşgalcilerin diğer yalanı ise "Irak'ı özgürleştirmek"ti. 10 bine yakın sivili katledenler Irak halkını özgürleştirebilir mi? İşgalden sonra işsizlik, yoksulluk, açlık Irak'ı kasıp kavuruyor. Özgürlükten bahseden işgalciler halkın üzerine ateş açarak günübirlik katliam yapıyorlar. Onların halklara sunacağı özgürlük işsiz kalmaktan, açlık ve sefaletle boğuşmaktan ya da Amerikan kurşunlarıyla can vermekten ibaret. Bunu yaşayarak gören İrak halkı, işgalcileri topraklarından söküp atmak için direniyor.

Suriye hizaya çekildi

Haydutlar çetesi İrak'ı işgal ettikten hemen sonra başka halkları tehdit etmeye hız verdi. Komşumuz Suriye hedef tahtasına çakıldı. Her gün bu ülkeyi hedef alan açıklamalar yapılmaya başlandı. Bu tehditler karşısında Suriye yönetimi geri adım attı ve İsrail işgaline karşı direnen Filistinliler'in Şam'da bulunan örgüt bürolarını kapattı.

Modern haydutlar Amerika Başkanı Bush ve İngiltere Başbakanı Blair ikilisi Suriye'nin önüne iki seçenek koydular. "Ya isteklerimizi yerine getirin ya da Irak'ı yakıp yıktığımız gibi Suriye'yi de yakıp-yıkarız!" Suriye geri adım atınca, saldırı okları İran'a yöneldi. Tabii İran'ın işini halledebilirlerse Suriye'ye tekrar yüklenecekler.

Namlunun ucunda İran halkı var

Son günlerde İran'ı suçlayan açıklamaları sık sık duyar olduk. Malum olduğu üzere suçlayanlar yine Bush ve savaş çetesi. Terane gene aynısı; "teröre destek, kitle imha silahları bulundurmak" vs. Oysa dünya halklarına karşı en ağır suçu işleyen, bu çeteden başkası değil. 11 Eylül'den sonra Afganistan'la başlayan katliam ve yıkım saldırısının ardından Irak'ta gerçekleştirilen aynı vahşet yine bu çetenin marifetidir. Siyonist İsrail'in Filistin'i işgal etmesine ve 50 yılı aşkın bir süreden beri bu halkı katletmesine tam destek veren de bu çeteden başkası değil. Bu kadarı bile, bu haydutların dünya halkları için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu gösteriyor.

İşte bu caniler, İran halklarını parçalayıp birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Özellikle Azeri halkını kendi kirli emellerine alet etme peşindeler. Amerikan emperyalizmi, mollaların baskıcı rejimine karşı mücadele eden İran halkını güya destekliyor. Bu koca bir yalan. Zira halkların her türlü hakkını çiğneyen, günübirlik katliam yapan haydutlar hiçbir halkın iradesine destek veremezler. Ancak demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması için verilen mücadeleyi kullanmak isteyebilirler.

Ankara'daki Amerikan uşakları saldırılara destek veriyor

Türkiye'deki sermaye uşakları, komşu halkları hedef alan bu Amerikan saldırganlığına destek veriyorlar. Yani komşu halkların yıkım ve katliamlarında suç ortaklığı yapıyorlar. Daha doğrusu onların maşalığına soyunmuş durumdalar. Türkiye'deki sermaye iktidarının uşaklığı onursuzluk boyutundadır. Öyle ki, ABD, Kuzey Irak'ta "kim bilir" ne işler çeviren bir Türk özel timini, askerlerin başlarına çuval geçirerek derdest ettiği halde, sermaye uşakları "müttefikler arasında olur böyle şeyler" demekle yetiniyor. Madem öyle, hele bir ABD askerini, başka yerde de değil kendi topraklarınızda o biçimde tutuklamaya kalksanız ya, bakalım neler oluyormuş? Türk egemenlerinin onursuzluğuna şaşmamak gerek. Ne de olsa onların tek derdi, ABD'li efendilerinin dağıtacağı kırıntılardan nasiplenmektir.

Bu sömürücü asalaklar, nasıl ki bu ülkede milyonları sefalete ve yoksulluğa mahkum edip kasalarını dolduruyorlarsa komşu halkların yıkımına katılma karşılığında efendileri Amerika'ya avuç açıyorlar. Onları ilgilendiren ülkelerin yıkımı ya da halkların katledilmesi değil kasalarının dolmasıdır. Kasalarını dolduran paranın kirli veya kanlı olması umurlarında bile değil.

İşçi sınıfı ve emekçilerin tüm hak ve kazanımlarını gaspeden sermaye iktidarına karşı mücadele etmek nasıl hayati bir önem taşıyorsa, emperyalist haydutların saldırısı altında bulunan komşu halkalarla dayanışma içinde olmak da her işçi ve emekçi için temel bir sorumluluktur.

Kölelik yasasını parçalamak, özelleştirmeleri durdurmak için

mücadeleye!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 76 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Temmuz 2003 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Vural UZAL ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST